

større Forslag end de 500 Kr. til Fredsbureauet. Finansielt har det jo ikke nogen stor Betydning for det høje Ting. Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) udtalte, at det kunde let synes, som om det var paa Trods mod dette høje Ting, at dette Forslag igen er fremkommet. Jeg maa sige, at jeg hørte de Ord med Bedrøvelse. Det er tværtimod af Hensyn til dette høje Ting, at denne Bevilling fremkommer i den Form, som den har faaet i Aar. Det forekom mig i Fjor, at det var Udtrykket „aarlig“, som man ikke holdt af her, og derfor blev det i Aar forandret til „en 3-aarig Bevilling“. Det ærede Medlem (P. G. C. Jensen) var nu noget forundret over, at Forslaget fremkommer som en 3-aarig Bevilling. Jeg kan ikke tro, at der er begaaet noget galt derved. Denne Form for Bevillinger findes jo mange andre Steder paa Finansloven og ogsaa paa Steder, som jeg ikke finder saa overordentlig forskellige fra det her foreliggende. — Overfor det ærede 3die kongevalgte Medlem (Steffensen) skal jeg kun sige, at det er mig umuligt at garantere for, at Fredsbureauet i Bern aldrig kan blive til Skade. Næsten enhver Foranstaltning, den være i Øjeblikket nok saa gavnlig, kan jo forandre sig, saaledes at den kan blive til Skade, og det kan Fredsbureauet muligvis ogsaa; jeg haaber det dog ikke, og for Tiden tror jeg, at det er til Gavn. I alt Fald virker det som et Mellemlid mellem Medlemmerne af de interparlamentariske Grupper omkring i Landene, det er et Sted, hvor de kunne henvende sig og faa Oplysninger om Spørgsmaal, de ønske at vide Besked om. Bureauet samler med stor Omsigt og meget Arbejde disse Oplysninger. Jeg tror derfor, at det vil være rigtigt og naturligt, om Danmark ikke her forsøger at indtage en Særstilling og trækker sig tilbage ved ikke mere at ville give nogen Bevilling til dette Bureau, saaledes som de fleste andre mindre Lande gøre; jeg tror, jeg i Fjor nævnte Sverige og Norge. Det ærede Medlem mente ogsaa, at det var farligt for Udenrigsministeren at indlade sig paa at give Bidrag hertil. Jeg tror, at jeg er en forsigtig Mand, men saa forsigtig er jeg dog ikke, at jeg ikke tør anbefale denne Bevilling. Jeg kan ikke indse, at der er nogen Fare ved at give 500 Kr. i 3 Aar til dette Bureau.

Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Matzen) sagde, at han ikke ved denne Lejlighed vilde rette noget Spørgsmaal til mig med Hensyn til vore kontraktmæssige

Rettigheder og Forpligtelser lige overfor vort sydlige Naboland. Jeg har altsaa heller ikke nogen Forpligtelse til at komme med noget Svar. Det ærede Medlem udtalte ogsaa, at der muligvis vilde blive henvendt et Spørgsmaal til mig senere i den Anledning i Udvalget. Hvorvidt jeg da vil være i Stand til at svare paa Spørgsmaalet, eller jeg ogsaa til den Tid maa undlade at svare derpaa, ved jeg ikke. I alt Fald haaber jeg, at de Udtalelser, jeg kan komme med, vilde tilfredsstille det høje Ting. Det vil ikke være mig muligt paa tilfredsstillende Maade at udføre min Gerning som Udenrigsminister, naar jeg ikke nyder dette og det andet Tings Tillid, Tillid til min patriotiske Følelse og min gode Villie til at udføre min Gerning, som jeg tror, det høje Ting vil indrømme, ingenlunde har været af de letteste i den korte Tid, hvori jeg har haft den Ære at være dansk Udenrigsminister.

Det ærede Medlem omtalte derefter en Pension, som bliver ydet af den preussiske Stat til en forhenværende dansk Embedsmand i Slesvig. Denne Pension er bleven betalt i over 40 Aar, ogsaa før Krigén i 1864. Den er altid bleven betalt af den preussiske Stat uden nogen som helst Vanskeligheder, men i Aar er der kommet et nyt Moment til i Sagen, idet der gennem den tyske Konsul her er blevet fremlagt en Attest, som man har fordret, at vedkommende skulde underskrive sammen med den aarlige Hovedkvittering, som han har plejet at afgive. Denne Attest stammer fra en Institution i Hertugdømmernes Regering — jeg tror, den hedder det preussiske Oberrechnungskammer —, og deri fordrer man, at han skal afgive en Erklæring om sin „Reichsangehörigkeit“. Denne Sag er først kommen til Udenrigsministeriet for nogle Dage siden, og jeg har straks henvendt mig til den tyske Regering i den Anledning. Som jeg opfatter Sagen, og som det efter min Formening fremgaar af den Attest, den paagældende blev anmodet om at underskrive, forstaar jeg det saaledes, at man spørger ham om, hvorvidt han er tysk Reichsangehöriger, men man fordrer ikke nogen Erklæring fra ham om, at han er det. Det forekommer mig ogsaa, at det vilde være en ganske urimelig Fordring af den tyske Stat, om den fordrede, at han nu skulde, som en Betingelse for at faa sin Pension, afgive en Erklæring om, at han er tysk Reichsangehöriger, naar den preussiske Stat i Løbet af de sidste 40 Aar har udbetalt ham Pensionen uden at stille denne Fordring til